

Arrest

nr. 202 042 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2017 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2015 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie, in hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) heeft op 27 mei 2016 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest met nummer 178 328 van 24 november 2016, nadat in de beschikking tot horen onder meer werd geschreven: *"In de mate dat zij met de verwijzing naar de handgift doelt op de "(s)tortingen Bpost van de referentiepersoon naar betrokkene, in de periode 12/2015-02/2016" waarnaar wordt verwezen in de weigering tot verblijf, blijkt dat de gemachtigde hieromtrent in de bestreden weigering van verblijf motiveert dat deze bewijzen niets zeggen over de eventuele financiële steun aan betrokkene in het land van herkomst omdat de verzoekende partij tijdens de periode waarop deze documenten betrekking hebben, reeds in België verbleef.*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij opnieuw geenszins ingaat op de concrete motieven van de gemachtigde zodat ook aan deze motieven geen afbreuk wordt gedaan.

Met loutere beweringen omtrent de financieel precaire situatie en het instaan voor de zorg, en met louter algemene stellingen dat zij "echter" stukken heeft neergelegd die bewijzen dat zij geen eigendom of inkomsten heeft in haar land van herkomst, dat zij gehandeld heeft als goede burger en het verzamelen van bewijzen van de handgift "bijna" onmogelijk is, kan de verzoekende partij evenmin afbreuk doen aan de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen, noch toont zij aan dat de gemachtigde op uitermate disproportionele wijze zou hebben gehandeld. Bovendien geeft de verzoekende partij met dit betoog blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort."

Op 19 mei 2017 dient de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 17 november 2017, met kennisgeving op 21 november 2017, de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.05.1991

Geboorteplaats: A. Z.

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.05.2017 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde B. Y., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- administratief attest n°964 (vertaling) waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tot 2012 op hetzelfde adres in Marokko woonachtig waren: echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van het Rijksregister van de referentiepersoon. Immers, de referentiepersoon is sedert 13.04.2006 ononderbroken ingeschreven in ons land; komende van Rotterdam (Nederland). De inhoud van het voorgelegde attest is dan ook niet

afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring op eer dd. 22.05.2017 vanwege de referentiepersoon, met meerdere personen als getuige, waarin hij stelt dat hij sedert 1995 samenwoonde met betrokkene in Saka Guercif, en dat hij sedert 1995 alle kosten verbonden aan het levensonderhoud van betrokkene op zich neemt: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en deze verklaring niet afdoende werd gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens (zo blijkt uit de voorgelegde huwelijksakte van de referentiepersoon en zijn echtgenote dat hij ten tijde van zijn huwelijk in 1995 al in Nederland verbleef), kan deze niet worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ongedateerde foto's

- rekeninguittreksel waaruit blijkt de referentiepersoon op 20.07.2017 een som van €300 stortte aan betrokkene: gelet dat deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in België, en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 05.11.2015 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Voor zover de voorgelegde stukken met betrekking de aangehaalde samenwoning dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat er van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging geen sprake kan zijn. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 47/1,2° van de Vreemdelingenwet, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel; en het hoorrecht vervat in artikel 41

Handvest.

In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoeker omdat het volgens haar uit de gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in Marokko, zijn land van herkomst, reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer.

1.1. Betreffende de geldoverschrijvingen die niet in rekening werden genomen door verwerende partij : Verwerende partij somt de documenten op die verzoeker heeft neergelegd om aan te tonen dat zijn afhankelijkheidsband t.o.v. zijn schoonbroer reeds bestond toen hij nog in Marokko woonde. Deze lijst die kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing is de volgende:

- Administratief attest n°964 betreffende samenwoning in Marokko van verzoeker en zijn schoonbroer;*
- Verklaring op eer dd. 22.05.2017 betreffende samenwoning in Marokko van verzoeker en zijn schoonbroer;*

- Ongedateerde foto's;*

- Rekeninguittreksel waaruit blijkt de referentiepersoon op 20.07.2017 een som van 300 euro stortte aan betrokkene;*

Dit waren echter niet alle documenten die verzoeker (via zijn raadsman) had overgemaakt aan de gemeente om deze afhankelijkheidsband aan te tonen.

Op donderdag 17 augustus 2017 maakte de raadsman van verzoeker een groot aantal documenten over aan de gemeente via email. Deze documenten konden nog worden toegevoegd aan het aanvraagdossier van verzoeker. De termijn van drie maanden was namelijk nog niet verstreken (zie datum vermeld op bijlage 19ter, stuk nr. 2). Hieruit volgt dat deze documenten nog in rekening moesten worden gebracht door verwerende partij bij het nemen van een beslissing.

De volgende documenten werden naar de gemeente doorgestuurd op 17 augustus 2017:

1. Kopie van paspoort en visum van de heer A. H.

2. Ter bewijs van zijn familieband met mevrouw A. z. en de heer B. Y.:

a. Nederlands paspoort van de heer Y. B.

b. Belgische verblijfskaart van de heer Y. B. en mevrouw A. Z.

c. Geboorteaktes van de heer A. H. en mevrouw A. Z.

d. Huwelijksakte van mevrouw A. Z. met de heer B. Y.

3. Ter bewijs inkomen van referentiepersoon:

e. Arbeidsovereenkomst de heer Y. B.

f. Loonfiches de heer Y. B.

g. Uitkeringsverklaring mevrouw Z. A. – B.

h. Verklaring geen financiële steun OCMW de heer Y. B. en mevrouw Z. A., d.d. 25 juli 2017

i. Aanslagbiljet - Belasting 2016 de heer Y. B.

4. Bewijs onvermogen van de heer A. H.

j. Schoolattest de heer A. H.

k. Aanslagbiljet - Belasting 2016 van de heer A. H.

1. Twee attesten die verklaringen dat de heer A. H. geen onroerende goederen bezit

m. Verklaring geen financiële steun OCMW de heer A. H. d.d. 24 juli 2017

n. Bewijs van ongehuwdheid de heer A. H.

5. Bewijs ten laste

o. Overschrijvingen van de heer Y. B. en mevrouw Z. A. naar de heer A. H.

6. Bewijs dat de heer A. H. deel uitmaakt van het gezin van de heer Y. B. en mevrouw Z. A.

p. Foto's waarop de heer A. H. en de heer Y. B. samen op staan

q. Administratief attest dat de heer A. H. samenwoonde met de heer Y. B. in S. Marokko

r. Verklaring van de heer Y. B. dat hij instaat voor de heer A. H..

(zie email raadsman 17 augustus 2017, stuk nr. 3)

Aangezien de door te sturen bestanden te groot waren, moest de raadsman van verzoeker de documenten verspreiden over drie verschillende emails. In elk van deze emails werd er telkens op gewezen dat het geen losstaande emails waren. (zie emails raadsman 17 augustus 2017, stukken nrs. 3-5) Daarenboven vroeg en kreeg de raadsman van verzoeker de bevestiging van de gemeente dat al de documenten goed waren ontvangen en doorgestuurd naar verwerende partij. (zie emails gemeente 17 augustus 2017, stuk nr. 6)

Het bewijs van de geldoverschrijvingen die verzoeker ontving van zijn schoonbroer, werd doorgestuurd aan de gemeente in eenzelfde email. Dit bewijs was echter verspreid over twee verschillende bij deze email toegevoegde pdf-bestanden. Het eerste pdf bestand bevatte overschrijvingen die een periode bestreken van 10 april 2004 t.e.m. 22 mei 2017. (zie stuk nr. 7) Het tweede pdf bestand (aangeduid met (2)) bevat het bewijs van slechts één geldoverschrijving gedaan op 20 juli 2017. (zie stuk nr. 4)

Enkel deze laatste geldoverschrijving werd opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Over de andere gedane geldoverschrijvingen - waarvan een groot deel dateert van voor 2015 en m.a.w. dus van de periode waarin verzoeker in Marokko verbleef- kan er in de motivering van de bestreden beslissing niets worden teruggevonden. Meer nog, niets wijst erop dat verwerende partij deze tijdig ingediende documenten mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Een dergelijke handelswijze en gebrekkige motivering waarbij en waarin essentiële, door verzoeker tijdelijk overgemaakte documenten, ronduit worden genegeerd, is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Meer specifiek legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing zich moet baseren op alle nuttige gegevens.

"Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (RvV 29 februari 2016, nr. 163.233, 3.3 (p.7))

In casu baseert verwerende partij haar beslissing - zoals hierboven aangetoond - op onvolledige gegevens. Ze houdt namelijk geen rekening met de vele geldoverschrijvingen ten behoeve van verzoeker die aan het administratieve dossier nochtans tijdig werden toegevoegd. Van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij al de aan haar (tijdig) overgemaakte gegevens in overweging neemt bij het nemen van haar beslissing en in de motivatie van haar beslissing betreft.

Daarenboven bepaalt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur ook: "de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden" behelst.

"[...] Article 41 of the Charter of Fundamental Rights, which, according to settled case law, entails the obligation for the competent institution to examine carefully and impartially all the relevant aspects of the individual case (see, to that effect and by analogy, judgments in *Commission and Others v Kadi*, EU:C:2013:518, paragraph 99, and of 5 November 2014 in *Mukarubega*, CU166/13, ECR, EU:C:2014:2336, paragraph 48), nl

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in alle juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet is gedragen door de feitelijk juiste gegevens aldaar het niet steunt op alle relevante elementen van het dossier. Door enkel melding te maken van één geldoverschrijving in 2017 laat de bestreden beslissing uitschijnen dat er niet meer geldoverschrijvingen ten behoeve van verzoeker hebben plaatsgevonden. Verwerende partij was echter wel degelijk op de hoogte van meerdere voorafgaande geldoverschrijvingen. Dit werd hierboven reeds uitvoerig

aangetoond. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij met het niet vermelden van deze andere geldoverschrijvingen de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur en onder haar verplichtingen onder artikel 41 Handvest onderworpen is.

Door het niet in rekening houden van de tijdig doorgestuurde geldoverschrijvingen, schendt verwerende partij bijgevolg de administratieve beginselen van behoorlijk bestuur, waarvan meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de motivatieverplichting.

1.2. Betreffende het toegevoegde administratieve attest n° 964:

Verwerende partij argumenteerde over het toegevoegde administratieve attest n° 964 het volgende:

administratief attest n° 964 (vertaling) waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tot 2012 op hetzelfde adres in Marokko woonachtig waren: echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van het Rijksregister van de referentiepersoon. Immers, de referentiepersoon is sedert 13.04.2006 ononderbroken ingeschreven in ons land; komende van Rotterdam (Nederland). De inhoud van het voorgelegde attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. " (zie bestreden beslissing, p. 1)

Het is inderdaad zo dat de schoonbroer van verzoeker reeds sinds 2006 ingeschreven is in België. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker weldegelijk woonachtig was in het huis van zijn schoonbroer in Marokko van de periode 1995 tot 2012. Bijgevolg verbleef verzoeker in het huis van zijn schoonbroer in Marokko tot zijn vertrek naar België.

Moest verwerende partij haar wettelijk verplichte hoorrecht hebben nageleefd en verzoeker geconfronteerd met deze schijnbare tegenstelling, had zij deze precisering kunnen bekomen.

Door dit na te laten heeft verwerende partij het hoorrecht, vervat onder artikel 41, 2a van het Handvest geschonden.

Artikel 41, 2a van het Handvest stelt: "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen"

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C 7/98, Jurispr. blz. 11935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C 349/07, Jurispr. blz. I 10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procédure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C 287/02, Jurispr. blz. I 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde

Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People 's Mojahedin Organization of Iran, C 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität Munchen, C269/90, Jurispr. blz. I 5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. "

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een familielid van een Unieburger is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ("de Terugkeerrichtlijn"). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in het geval van verzoeker.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Verwerende partij heeft aan verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om de schijnbare tegenstrijdigheid te duiden. Hiertoe was verwerende partij echter wel degelijk verplicht onder het Europeesrechtelijk verankerde hoorrecht op het moment dat ze met deze schijnbare tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en het een invloed gaf op haar beslissingsvorming.

Hierdoor schendt verwerende partij het hoorrecht vervat in artikel 41, 2a van het Handvest."

2.2. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert aangezien geen rekening werd gehouden met de stukken die haar advocaat via drie mails van 17 augustus 2017 (dus voor het nemen van de bestreden beslissing) met bijlagen aan de stad Antwerpen heeft overgemaakt. Zij voegt deze e-mails en de bijlagen toe aan haar stukken 3 tot en met 7 bij haar verzoekschrift.

Meer bepaald verwijt zij de verwerende partij geen rekening te houden met de geldoverschrijvingen van de referentiepersoon en/of diens echtgenote naar de verzoekende partij die een tenlastelegging in het verleden, ook voor de aankomst in België, moeten aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij slechts met      rekeninguittreksel heeft rekening gehouden: een storting van een som van 300 euro, verricht op 20 juli 2017. De bestreden beslissing stelt immers: "(...)rekeninguittreksel waaruit blijkt de referentiepersoon op 20.07.2017 een som van   300 stortte aan betrokkene: gelet dat deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in België, en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met de stukken genummerd onder 7, toegevoegd aan het verzoekschrift, bestaande uit stukken betreffende geldtransfers van de referentiepersoon (schoonbroer en zus van de verzoekende partij) naar de verzoekende partij. Deze gedane stortingen betreffen twee overschrijvingen van 2004, twee van 2005, twee van 2006, één van 2010, drie van 2011 en vijf van 2012, alsmede overzichten van overschrijvingen binnen de periode 1 augustus 2010 tot 11 juli 2012. Met betrekking tot de periode na de aankomst van de verzoekende partij in België worden er overschrijvingen tussen de rekeningen overgelegd vanaf 14 december 2015 tot en met 2017.

De bestreden beslissing stelt aldus verkeerdelijk dat er slechts één rekeninguittreksel werd voorgelegd. Bovendien blijkt uit de stukken dat via e-mails ook de arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon en een "uitkeringsverklaring" van de zus van de verzoekende partij zou zijn overgemaakt, alsmede een attest van het OCMW betreffende het ontbreken van financiële steunverlening. De verwerende partij ontkent dit niet.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat zij niet kan antwoorden op de vraag of deze stukken werden overgemaakt aan de stad Antwerpen.

De verzoekende partij legt een e-mail voor van de stad Antwerpen van 21 augustus 2017, gekend onder haar stuk 6, waaruit blijkt dat deze stelt de documenten, overgemaakt door drie e-mails van de advocaat van de verzoekende partij, goed ontvangen te hebben en dat deze ze overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de bijlage 19ter heeft de raadsman van de verzoekende partij derhalve de stukken tijdig overgemaakt.

In casu maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met dienstige stukken. Alhoewel dient vastgesteld te worden dat bewijzen van stortingen betreffende de periode 2013-2014 ontbreken, komt het de Raad niet toe te oordelen in welke mate de overgelegde overschrijvingen afdoende een tenlastename van de verzoekende partij door de referentiepersoon in het verleden, voor diens komst naar België, aantoonen en in welke mate uit de voorgelegde stukken er een financieel onvermogen in hoofde van de verzoekende partij blijkt. Het komt de Raad evenmin toe te oordelen of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven."

Uit deze artikelen blijkt dat de verzoekende partij of dient te bewijzen dat zij deel uitmaakte van het gezin voor de komst naar het Rijk, of ten laste was van de referentiepersoon. Deze laatste voorwaarde werd niet op basis van alle overgemaakte stukken onderzocht en het komt de Raad niet toe deze stukken zelf te beoordelen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN